

Кіровоградська область
Місто Кіровоград
Ім. М. Хрущова
Ім. М. Хрущова

Молодіжний Комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. Четвер, 28 листопада 1985 року № 143 (3650). Ціна 2 коп.

НА СЕСІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

МОСКВА. (ТАРС). 26 листопада у Великому Кремльському палаці почала роботу четверта сесія Верховної Ради СРСР одинадцятого скликання.

О 10 годині відкрилося спільне засідання Ради Союзу і Ради Національностей. Бурхливими, тривалими оплесками зустріли депутати і гості товариші М. С. Горбачов, Г. А. Алієва, В. І. Вороніков, В. В. Гришина, А. А. Громіко, Д. А. Кунаєва, С. К. Лигачова, М. І. Рижков, М. С. Соломенцев, В. М. Чебриков, Е. А. Шеварднадзе, В. В. Щербинського, П. Н. Демичева, В. І. Долгих, В. В. Кузнєцов, Б. М. Покмарьова, С. П. Соколова, М. В. Телзіна, Б. М. Єльцина, Л. М. Зайкова, М. В. Змиїякі, І. В. Камілонова, В. П. Ніконова.

У першому питанні порядку денного слово було надане Генеральному секретареві ЦК КПРС депутату М. С. Горбачеву. На його пропозицію депутати одностайно прийняли постанову про призначення М. І. Рижкова Головою Ради Міністрів СРСР, затвердивши Указ Президії Верховної Ради СРСР у цьому питанні. Прийнято також постанову про затвердження Указу Президії Верховної Ради СРСР про увільнення М. О. Тихонова від обов'язків Голови Ради Міністрів СРСР.

Потім виступив Голова Ради Міністрів СРСР депутат М. І. Рижков.

Було внесено також зміни до складу Президії Верховної Ради СРСР.

На порядку денному сесії — питання про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1986 рік і про хід виконання Державного плану в 1985 році; про Державний бюджет СРСР на 1986 рік і про виконання бюджету за 1984 рік; про внесення змін в Основи законодавства Союзу РСР і союзних республік про народну освіту та інші законодавчі акти СРСР у зв'язку з Основними напрямками реформи загальноосвітньої і професійної школи; затвердження Указів Президії Верховної Ради СРСР; про підписання радянсько-американської згоди на найвищому рівні в Женеві і міжнародну обстановку.

З доповіддю про Державний план розвитку СРСР на 1986 рік і про хід виконання Державного плану в нинішньому році виступив перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Держплану СРСР депутат М. В. Талізін. Він підкреслив, що нинішня сесія Вер-

ховної Ради проходить у знаменний час активної підготовки до XXVII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Позитивні зміни, які відбуваються в житті нашого суспільства, радянський народ нерозривно зв'язує з Комуністичною партією, з діяльністю Центрального Комітету та його Політбюро.

Планові показники на 1986 рік за своєю принциповою спрямованістю відповідають вимогам проєктів нової редакції Програми КПРС та Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року, схвалених жовтневим (1985 р.) Пленумом ЦК КПРС.

Доповідь коротко сплинула на Основних підсумках виконання плану 1985 року. Національний дохід збільшиться порівняно з 1984 роком на 3,5 процента, обсяг промислового виробництва — на 3,9 процента, як це і передбачалося планом. Валова продукція сільського господарства збільшиться на 2,1 мільярда карбованців. У нинішньому році забезпечується далі поліпшення добробуту народу, культурно-побутових умов його життя.

План на 1986 рік як складова частина проєкту Основних напрямів, відзначив доповідач, дає початок практичній реалізації стратегії прискорення соціально-економічного розвитку країни. Його визначальною рисою є підвищення темпів розвитку народного господарства, прискорення науково-технічного прогресу, вдосконалення структури економіки. Принципово важливим є те, що прискорення темпів розвитку в 1986 році повинно бути забезпечене при меншому прирості сировинних, паливно-енергетичних і трудових ресурсів.

За найважливішими показниками економічного і соціального розвитку темпи зростання на 1986 рік перевищують середньорічні темпи нинішньої п'ятиріччя і забезпечують вихід у наступні роки на виконання завдань, намічених на дванадцять п'ятиріччя в проєкті Основних напрямів.

Національний дохід, що використовується на споживання і нагромадження, планується збільшити на 3,8 процента проти 3,2 процента середньорічного приросту за 1981—1985 роки, продукцію промисловості — відповідно на 4,3 процента проти 3,7 процента, сіль-

ського господарства — на 4,4 процента. Продуктивність суспільної праці зросте на 3,8 процента. За рахунок зростання продуктивності праці має бути одержано 97 процентів приросту національного доходу.

Для повнішого задоволення попиту населення на товари і промислові послуги продукція галузей групи «Б» зросте на 4,9 процента проти 3,8 процента в середньому за нинішню п'ятирічку. Темпи її зростання більшою мірою випереджають розвиток галузей групи «А».

Валову продукцію сільського господарства намічено довести до 220 мільярдів карбованців. Розвиток агропромислового комплексу провадитиме в умовах перебудови системи управління. Створення єдиного центрального органу — Держагропрому СРСР, а також нових органів управління на місцях, безперечно, послужить справі дальшого збільшення виробництва сільськогосподарської продукції.

Передбачається продовження широкої програми будівництва житла, об'єктів комунального господарства і соціально-культурних установ.

Завдання плану орієнтовані на дальший розвиток в єдиному народногосподарському комплексі економіки і культури всіх союзних республік і економічних районів, вдосконалення розміщення продуктивних сил. Передбачається далі зростання економічного потенціалу східних районів країни.

Реалізація плану першого року дванадцятиріччя, зазначив доповідач, матиме особливе значення для повороту народного господарства на шлях інтенсифікації, підвищення ефективності соціалістичного виробництва.

Доповідь про Державний бюджет СРСР на 1986 рік і про виконання бюджету за 1984 рік зробив перший заступник міністра фінансів СРСР В. В. Деменцев. Державний бюджет розроблено, виходячи з настанов квітневого і жовтневого (1985 р.) Пленумів ЦК КПРС, постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР у народногосподарських і соціальних питаннях. Бюджет країни на 1986 рік поданий на обговорення Верховної Ради по доходах у сумі 414,4 мільярда карбованців і по видатках — 414,2 мільярда карбованців.

Потім на роздільних засіданнях палат депутати приступили до обговорення доповідей.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 3 колгоспу «Путь Ильича» Знаменського району створений у цьому році. І одразу дівчата, яких ви бачите на знімку — керівник КМН Сусана БОЖУК, групкомсорг Любов НЕЛЬБА, Гаїна ГНАТІЄНКО, Надія ПІКЕЛЬ і Наталя ЮФАНОВА. — поставили перед собою високу мету. В них є всі можливості до кінця року надіти від кожної корови по 3 тисячі кілограмів молока.

Фото С. ФЕНЕНА.

ПЕРЕВІРЯЄМО ХІД ВИКОНАННЯ СОЦІАЛІСТИЧНИХ ЗОВОВ'ЯЗАНЬ

Подарувати день гарного настрою

ПРО ТЕ, що наближається новорічне свято, свідчать не лише листки календаря. Це відчувається по перших морозах, замітлях, ожеледях. Діти вже несуть додому щойно куплені новорічні маскардажі костюми, ялинички прикраси, гірлянди... Це зовнішні, видимі ознаки.

А на підприємствах? Тут особлива трудова напруга — закінчується XI п'ятирічка. Нинішній рік звітє про наші досягнення протягом п'ятиріччя. І в багатьох колективах новорічне свято не обов'язково співпадає з календарним. Воно може прийти без хурделиць, морозів, ялиничок прикрас. Ось приклад: сьогодні комсомольсько-молодіжний колектив магазину «Оксана», що в обласному центрі, працює вже в рахунок лютого 1986 року. А це означає, що п'ятирічку дівчата завершили, як і зобов'язувалися, достроково: до восьмої річниці Конституції СРСР. Ще кілька цифр: при плані реалізувати за п'ятирічку товарів на суму 8 мільйонів 550 тисяч карбованців КМК вже реалізував товари на 400 тисяч більше.

За цими скрупульними цифрами — напружені трудові дні молодих продавців. Кажу напружені не заради високі слів — так воно є насправді. Обслужити покупця якісно, догодити (саме догодити!) йому, привітно допомогти вибрати потрібний товар, вміти запропонувати — все це вимагає такту, делікатності. Чи вдається це дівчатам? Краще за будь кого про це скажуть кілька знавців у киші скарг та пропозицій, де, до речі, жодної скарги на роботу цього колективу нема: «Щиро дякую продавцю С. Шевельовій за

уважне ставлення, за допомогу в виборі товарів. Завжди приємно зайти в цей магазин, де працюють такі чесні продавці...». «Прощу адміністрацію магазину вивести подяку працівникам відділу «Трикотаж». Сьогодні дівчата подарували мені день гарного настрою...». Дякує чоловік за допомогу в виборі подарунків для жінки, дякує жінка за повнорічний свєтр, який вона забула...

Колектив у «Оксані» дружний. Дівчата і допоможуть одна одній, і підтримають, коли потрібно, а є недоліки — приховувати не будуть. — Всяке бувало, особливо з поповненням, — розповідає комсорг колективу Любов Багмет. — Хтось не так щось зробить, неактовно поведеться... Навчаємо, роз'яснюємо. В нас є в кого вчитися. Той, хто пройшов практику у наших кращих наставників Людмили Василяни Манталаєв, Наталі Сергіївни Попомаренко, поганим продавцем не може бути.

Впровадження прогресивних методів торгівлі дає свої результати: за десять місяців нинішнього року додатково продано продукції на 74 тисячі карбованців, підвищилась продуктивність праці на один процент. Немала заслуга в успіхах Олени Халаяк, Валентини Разумкової, Катерини Ісаєнко, Інни Кошель, Валентини Білокопенко.

— Дівчата в нас — молоді, — каже про КМК директор магазину Е. Г. Гаїкіна, — працюють з новою віддачею сил, завдання перевиконують, підтримують трудові пошани. В квітні цього року підбито підсумки Всесоюзної нашої пам'яті на честь

40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. За високі трудові показники КМК «Оксана» нагороджений дипломом обкому Компартії України, виконкому обласної Ради народних депутатів, обласної ради професіоналів обкому ЛКСМУ України.

Візирем для колективу є комсорг Любов Багмет. Кілька днів тому Люба повернулася з Києва, де проходила зустріч членів колегії Мінторгу УРСР, секретарів ЦК ЛКСМУ України, членів президії галузевого комітету профспілки з керівниками кращих комсомольсько-молодіжних колективів підприємств торгівлі і громадського харчування.

Ще 1 лютого 1973 року на своїх зборах комсомольці одноголосно прийняли рішення зарахувати до свого колективу двох молодогвардійців — Любов Шевцову і Олега Кожового. Більше 12 років герої — члени КМК. Щомісячний заробіток молодогвардійців перераховується у Фонд миру. Лише за 10 місяців нинішнього року перераховано понад 2869 карбованців. За 12 років — більше 32 тисяч карбованців.

Дівчата свято бережуть пам'ять про героїв-молодогвардійців. Того ж 1973-го комсомольці створили кімнату-музей Любові Шевцової й Олега Кожового. Фотографії, документи, книги з пам'ятним надписами, земля Красподона — ось музейні експонати. Постійно невеличка кімнатка повноцінності повинна. Знайомство з колективом для новачків починається саме з цієї кімнати. Двері музею відчинені і для підлітків. Т. ТАРАСЕНКО. м. Кіровоград.

РЯДОК У РАПОРТ

Бригада в нас комплексна, у її складі, крім електроварників, працюють й арматурники, усього 20 виробничиків. Гадаю, багато що в позитивному плані йде від керівника — Валентина Нестеренка. Уміє бригадир дійти до кожного: і завдання поєднати по суті, і визначить

ділянку роботи так, щоб користь була якнайбільшою. Ясна річ, і сам спеціаліст класний. Включившись у передз'їздивське соціалістичне змагання на підприємстві, боремося за присвоєння нашій бригаді звання «Коллектив імені XXVII з'їзду КПРС». П'ятирічний план

виконали до 50-річчя становського руху, нині на календарі — квітень 1986-го.

В. КИСІЛЬ, групкомсорг бригади електроварників дільниці закладного деталей дослідного заводу конструкцій швидко-монтованих споруд сировинного об'єднання «Дніпроенергобудпром». м. Світловодськ.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТИ ДОКУМЕНТІВ ДО XXVII З'ІЗДУ КПРС

СКАЖУ ПРО БЛИЗЬКЕ Й НАБОЛІЛЕ

ОБГОВОРЕННЯ проекту нової редакції Програми КПРС — це, безперечно, подія історичної ваги. Мене, жінку, матір, не може не хвилювати, як складеться в майбутньому життя наших дітей. Хочеться, щоб вони жили у справедливому, щасливому світі без воєн, щоб мали можливість вчитися і працювати, розвивати свої таланти. Мені, як і кожній матері, хочеться, щоб вони були щасливими.

Програма партії у новій редакції — документ, який у стислій формі, опираючись на марксистсько-ленінську теорію й досвід радянського будівництва, виходячи із тих завдань, які стоять перед нашим суспільством, визначить шляхи реалізації наших прагнень. Вчитуючись у проєкт нової редакції, я раз по раз лозила себе на думці, що мої думки співзвучні змістові його пунктів.

Нам, працівникам тваринницьких ферм, до душі такі слова: «Неодмінна умова соціально-економічного прогресу країни — дальше зміцнення і підвищення ефективності агропромислового комплексу, повне задоволення потреб країни в його продукції». Працівники нашого комсомольсько-молодіжного колективу добре розуміють, яка велика відпо-

відальність покладається на працівників сільського господарства. У зв'язку з цим у мене зникли деякі думки.

Наша ферма — передова; горік у соціалістичному змаганні КМК доярок області колектив зайняв друге місце. Нинішнього року за десять місяців наділи в середньому по 3 тисячі кілограмів молока од кожної корови, в тому числі Галина Лисенко — 3524, Ірма Францук — 3349, я — 3420... Чи не пора вже нам у кожному господарстві, на кожній фермі добиватися високої продуктивності? Адже для цього не треба якихось особливих затрат, треба тільки вміло використувати наявний виробничий потенціал. Бо не секрет, що нерідко різко відрізняються продуктивністю сусідні ферми або врожайністю — сусідні бригади тільки тому, що в одних є велике прагнення досягти з роботи більшого, а в інших цього не вистає.

Тому пропоную у другій частині проєкту нової редакції Програми, у пункті «Структура перебудова суспільного виробництва» другого розділу в кінці абзацу, який починається вищевказаними словами з проєкту, додати так:

«Там, де це можливо, буде досягнуто зменшення різниці (а в перспективі — і ліквідація її) продуктивності сільськогосподарського виробництва, врожайності сільськогосподарських культур у різних господарствах того чи іншого регіону».

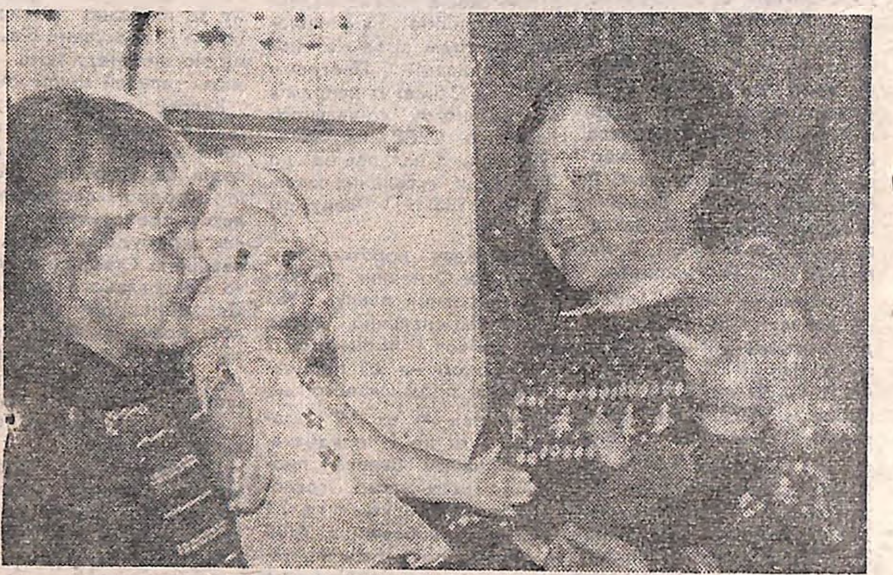
НЕДАВНО мені довелося бути делегатом районної партійної конференції. Серед багатьох справ, якими займалися ми там, було й обговорення проєкту нової редакції Програми КПРС. Там мені й довелося почути думку, яка глибоко запала в душу і яку я хочу сьогодні висловити через газету. Йдеться про посилення вимогливості до комуністів, які працюють у комсомолі (власне, себе я теж відношу до таких, адже дівчата з нашого КМК обрала мене своїм групкомсоргом). Тож у четвертому розділі другої частини проєкту нової редакції Програми КПРС, там, де йде мова про комсомол, пропоную додати такі слова: «Посилити вимогливість до комуністів, які працюють у комсомолі».

Л. ДЕМЧУК,
групкомсорг КМК молочнотоварної ферми № 3 колгоспу «Дружба».
Онуфріївський район.

Гарні умови для навчання і розваг створено школярам підготовчого класу в Новгородківській середній школі № 2. Добре обладнане класне приміщення, необхідні наочні посібники, високий рівень підготовки педагогів.
На знімках: урок читання веде К. Г. РОЩИНА; після навчання приймний час дозволяють Юлі ЛЯШЕНКО й Андрія ВЕЛИКОГО.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ВІЧНО ЖИВЕ ВЧЕННЯ

Сьогодні виповнюється 165 років з дня народження Фрідріха Енгельса. Цій знаменній даті була присвячена теоретична конференція, яка днями відбулася у вищому льотному училищі цивільної авіації.

Відкриваючи її, старший викладач кафедри марксизму-ленінізму А. А. Кукк підкреслив, що у проєкті нової редакції Програми КПРС дана глибока оцінка праці основоположників наукового комунізму — Карла Маркса та Фрідріха Енгельса, які, спираючись на історичний досвід класової боротьби, досягнення передової думки людства, відкрили об'єктивні закони суспільного розвитку, теоретично довели неминучість краху імперіалізму, обгрунтувавши всевітньо-історичну роль пролетаріату як творця нового соціалістичного ладу.

У доповідях та повідомленнях, підготовлених курсантами, дано всебічний аналіз теоретичної спадщини Ф. Енгельса.

Підбиваючи підсумки роботи конференції, завідуючий кафедрою марксизму-ленінізму доцент В. М. Павченко відзначив, що у проєкті нової редакції Програми КПРС сформульовано важливе положення — підвищувати турботу партії про глибоке оволодіння усіма радянськими громадянами марксистсько-ленінським вченням.

В. ЛУР'Є,
секретар комсомольської організації підрозділу КВЛУЦА.

ТРЬОХ працівників звукової фабрики здибувало те, що за столом генерального директора Кіровоградського виробничого швейного об'єднання вони побачили Валентину Іскаченку, котру знають як секретарку комітету комсомолу головного підприємства. Валентина привітно їм усміхнулася, запитавши:

— Певно, є запитання щодо виконання договору на змагання між колективами наших двох фабрик? Охоче відповім.

Потім гості з'ясували, що з 11 до 22 листопада цього року з метою перевірки резерву керівних виробничих кадрів проводиться черговий практичний експеримент. Тож посадові місця директора, всіх начальників цехів, технологів, майстрів і бригадирів на цей період зайняли передові робітники і спеціалісти, у числі яких комсомолці. Резервісти, тобто дублери, взяли на свої плечі весь обсяг роботи основних працівників від організації випуску продукції до організації прибирання фабричної території. Дізналися взуттєвники, зокрема, і про те, що Валентина Івалівна Іскаченко після операції «Резерв» повернулася на своє нове місце роботи інженера-технолога цеху № 1.

Виступаючи на сторінках «Молодого комунара» з статтю «Право на червону хустину», генеральний директор названого об'єднання В. І. Курбатов тоді порушив чимало проблем підвищення виробничої активності молоді, участі її в операції «Резерв». Виконуючи завдання редакції, я поцікавився глибокими дублерами з числа комсомольців. У спеціалізованому цеху № 5, який виготовляє жіночі зимові та демісезонні

пальта, що користуються широким попитом, мене познайомили з 18-річною Надією Ковригою — дублером змінного майстра заворачивальної секції.

Організатори експерименту — господарські керівники, партком, профком і ко-

тому, що виготовляємо пальта за 13 моделями з індексами «Н» (новийка), «Мол» (молодіжка) та «ОМ» (особливо модне). Але хвилювання були марними — технологічні режими були такими ж, як до експерименту.

допомагає мені старший майстер, секретар цехової парторганізації З. Г. Касьяненко.

— Без перебільшення можу твердити, що по-справжньому Алла усвідомила всю відповідальність бригадира, виконуючи, хоча тільки 12 днів, його обов'язки, — говорить Зінаїда Григорівна. — Впевнена, що, повернувшись на своє робоче місце, вона стане вимогливішою до себе.

Обмілюючи секретарю комсомольської організації розкрійного цеху Катерині Ломакній без вагань запропонували бути дублером майстра. Не тільки тому, що помітно випередила у праці своїх колег, старших за віком, по продуктивності, по економічності тканини. Вирішальну роль у цьому відіграла її несприятливість до найменших недоліків, до недисциплінованості.

Конкретними справами, конкретними результатами! Саме ними — і тільки ними! — перевірялися в практичному експерименті всі його учасниці і особливо комсомольці Антоніна Янчук, Світлана Попіла, Любов Надоїна та ін.

Планові завдання, як заслідують результати виробничого експерименту, були виконані за два тижні без будь-яких порушень графіка. Не менш важливо і те, що участь в управлінні виробництвом дала комсомольцям, як і всім учасникам операції «Резерв», неабиякий досвід керівної роботи, підвищила рівень їхньої компетентності у виробничих справах. Тож висновком лапорується сам по собі: ця форма підготовки керівних кадрів і спеціалістів дає можливість розвинути висококваліфікованих спеціалістів, які швидше стануть самостійними керівни-

ками виробничих бригад, дільниць, змін тощо. До того ж, вони залишаються на своєму підприємстві й їм не доводиться адаптуватися в умовах нового колективу.

Практичні експерименти, ділові або так звані господарські ігри з резервом — молодими спеціалістами і передовиками виробництва з числа робітників, є справжньою школою їхньої кваліфікаційної підготовки. Близько п'ятнадцяти учасників перших операцій «Резерв» висунуто на такі відповідальні посади, як конфекціонер, старший товарознавець, машиніст, бригадир та ін. У цьому не можна не побачити ефекту зворотного зв'язку. Показовий і побічний кінцевий результат попередніх, а також останнього експериментів, який не піддається цифровому виміру. Мова йде про те, що дублери керівників, повернувшись на свої постійні робочі місця, краще розуміють дії начальників цехів, майстрів, часом підказують їм, радять. А це тільки на користь справ.

Нині на підприємстві аналізують підсумки двотижневої роботи дублерів, узагальнюють досвід, не обходять окремі недоліки, котрі виявилися в ході операції. Не стоїть осторонь і комітет ЛКСМУ. Він уже запросив комсомольців і керівників операції «Резерв», проведених спеціалістів на чолі з генеральним директором об'єднання на своє чергове засідання. На ньому відбудеться обмін думками, визначать шляхи вдосконалення теоретичного та практичного навчання, зокрема, молодих дублерів.

Н. ДОБРІН,
м. Кіровоград.

Е ф е к т з в о р о т н о г о з в ' я з к у

ОПЕРАЦІЯ «РЕЗЕРВ» — ЕКЗАМЕН, ЯКИЙ УСПІШНО СКЛАЛА МОЛОДЬ ГОЛОВНОГО ПІДПРИЄМСТВА ВИРОБНИЧОГО ШВЕЙНОГО ОБ'ЄДНАННЯ.

мітет комсомолу не помилилася в своєму виборі, хоч два тижні під рукою Надії, торішньої випускниці середньої школи, було понад 60 робітниць, більшість яких — висококваліфіковані. Їх не без підстав називають співавторами модельєрів. На запитання, чи не було зривів у роботі тимчасового майстра Н. Ковриги, одержав такі відповіді:

Начальник цеху Л. Є. Дар'єва: Не було. Алже було палке прагнення робітниць усім, що в їхніх силах, допомогати молодій подрузі справлятися з відповідальними обов'язками. Технолога цеху Л. П. Гончаренко: Правду кажучи, побоювалася зривів, головне

...Розмовляю в цеху № 1 з молодозу робітницею Аллою Хлестун, яка під час операції «Резерв» була бригадиром. Запитую її: «Важко?».

— Звісно, нелегко поручитися за бездоганну якість швейної продукції 23-х швачок. І це тому, бо мало не щоразу доводиться розв'язувати складні питання, з якими раніше справи не мала. Але, по-перше, в пригоді став досвід роботи з людьми, котрих набуваю, очолюючи зміну комсомольську організацію, та і теоретичні знання, одержувані в Дніпропетровському політехнікумі без відриву від виробництва, по-друге,

Олександр Логвинюк працює в художньо-виробничих майстернях Худфонду УРСР. Нещодавно молодого митця було прийнято до лав Спілки художників СРСР. Наш кореспондент зустрівся із кіровоградським живописцем і взяв у нього інтерв'ю, яке ми пропонуємо увазі читачів «Молодого комунара».

час війни діяла в селі Красногірці Голованівського району.

ЛОГВИНЮК: Самі спартаківці. Їхня мужність, відданість партії і любов до рідної Батьківщини, заради якої вони не шкодували свого молодого життя, послужили могутнім поштовхом для розроблення теми безстрашного борця з невинним

найблагороднішої і найдревнішої професії на землі. Про нього моя нова робота, яку я хочу показати на виставці, присвяченій черговому з'їзду рідної партії.

КОР.: Кілька слів щодо творчої лабораторії. Що для Вас, як митця, найважливіше?

ЛОГВИНЮК: Найскладніше — це донести до глядача свої почуття в згустках звичайних олійних фарб. Найважливіше бути зрозумілим усім і в той же час завжди і в усьому залишатися самим собою.

Схвильована мова душі ІНТЕРВ'Ю

КОР.: Олександр, з чого Ви починали у своїй творчості?

ЛОГВИНЮК: З любові до мистецтва. Саме вона диктувала мені завжди тему, сюжет, композицію і т. д. Вона застерігала мене від фальші і легковажності у виборі своїх героїв.

КОР.: Щодо останнього, то Ви досить сміливий художник. А вже звертатися у своїй творчості до конкретних історичних осіб ризикне далеко не кожний. Образ Володимира Ілліча Леніна займає чільне місце у Вашій патріотичній тематиці.

ЛОГВИНЮК: Мені здається, що у всіх моїх колег є своя Ленініана. Не обов'язково, щоб на цих епічних відтворювався образ безсмертного вождя. Хіба героїка минулого і звитяга сьогоденних буднів не пов'язана із ім'ям Володимира Ілліча? Ленінська тема настільки безмежна, що охопити її в творчості однієї людини просто неможливо.

Щоправда, я спробував найважливіше: зловити пензлем одну хвилюючу мить із сторінок великого життя, написавши картину «В. І. Ленін серед студентів Вхутемасу». Це була робота, яку я дуже любив. Тут я взяв неймовірну відповідальність на себе, але... як же інакше? Справжнє мистецтво підробок і копій не терпить. Хіба на клумбі між живих квітів паперові прижитися можуть?

КОР.: Я звернула увагу, що Ви здебільшого звертаєтесь до реальних людей і визначних подій. Верто лише назвати окремі полотна, щоб це помітити. Скажімо, «40 років Перемоги», «60 років ВЛКСМ», «Учитель» (В. О. Сухомлинський з учнями) та інші. Молодіжна тематика досить міцно Вас полонила. Хотілось би знати, що послужило стимулом для створення картини про юних месників комсомольської підпільної організації «Спартак», яка під

ворогом. До речі, я брав активну участь в оформленні музею «Спартак». Мав змогу певний час спілкуватися з рідними і близькими відважних красногірців. Я ходив тими стежками, де бігали вони босоножими дітьми, бачив ті краєвиди, що милували їхнє око, вдивлявся у ті вулиці, якими востаннє пройшли незламні підпільники-земляки. Минувало завжди з нами...

КОР.: А тепер давайте поговоримо про сьогодення. Кожен день наближає нас до знаменної події в житті партії і народу — XXVII з'їзду КПРС, до якої готується вся наша країна. Який Ваш внесок у цю всенародну справу?

ЛОГВИНЮК: Я закінчую роботу над картиною «Урожай». На золотавому тлі безмежного моря до рідної пшениці — постать прославленого хлібороба, двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гіталоа. Композиція проста. Тут я відмовився від усіляких ефектних атрибутів типу крилатого дуба, бовванюючих новобудов, стрімкої дороги тощо. В центрі — людина. Це — мудрий трудівник

КОР.: Просячучись, щиро зичу Вам щедрого творчого довголіття.

ЛОГВИНЮК: Взаємно.

Бесіду вів спецкор «Молодого комунара», член Спілки письменників СРСР В. ГОНЧАРЕНКО.

На знімку: останні мазки кладає О. ЛОГВИНЮК на полотні «Урожай».

Фото С. ФЕНЕНКА.

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ ЗЕМЛЯКИ

Таку у мене земляки: І пшениці ростять і квіти. З легкої їхньої руки Я научився світ любити. Цей голубий, бентежний світ

Від тебе все, що вже було. Від тебе все, що в мене буде.

* * *

З дощами, сонцем і снігами. І ненавидить з ранніх літ Людців із нищими ділами. Хай день розгорнеться, мов стяг.

Не поскулися, доле, на добро! Від примх твоїх я так уже втомився...

Ще не натрудився, не налюбився, А скільки раз так солоно було!

І я в путі нестримній буду. Яких вершин би не досяг, Все ж земляків я не забуду. В тобі — коріння й джерело, Сільський мій, рідний, добрий люде!

І ще одне у тебе попроси: Як ти зімкнеш свої холодні сіді? І змоакну я, неначе листя шум, Хай десь хлоп'я народиться у світі.

Валентина ЮДИНА ВОКЗАЛ

Цей вокзал — звичайнісіньке диво, Да носини визнаються за мить. Вир людський гомінний, метушливий Щось говорить, сміється, мовчить. Бачу жінку щасливу, мов літо, Яна пестить маля на руках, І бабуси (з якого століття?) Примостилася на клумках. Ну а черги до каси в'юнкують.

Дітлашня губить радісний сміх.

Пасажири кіоси атакують, Де ченають газети на них. Я стою, усміхаючись тихо. Як це добре відчуття між людей, Що потрібно тобі нудись їхати

І ти знаєш, що хтось тебе жде.

с. Гуріака, Долинський район.

Тамара ЖУРБА.

* * *

Нікому і ніде не повторюся. Не все вертає на круги своя... Одплачуть мої очі, одсміються, Як неспокійна пісня солов'я. Не повторюся ні посміхом мінорним, Ні порухом невтоленим плеча. По-своєму світанки перегорне Моє печально-радісне дівча. Не повторюся ні шепотом у вітрі, Ні сплеском опівнічної зорі... Люби мене — допоки я на світі. Допоки дар кохання не згорів. Люби мене — допоки не холодне Оце життя, оця минула мить. Бо пісня, переспівана сьогодні, Отак, як вчора, вже не зазвучить. Нехай собі філософи шукають, Куди веде буття правічна нить. Я ж — просто жінка. І я просто знаю: Усе моє зі мною відболить. Нікому і ніде не повторюся. Не все вертає на круги своя... Одплачуть мої очі, одсміються, Як неспокійна пісня солов'я. с. Іванівка, Долинський район.

ДУМКА ПАРОДИСТА

БЕЗБОЖНА ЛІРИКА

Був у мене бог у серці. Я не хочу, щоб помер.

О. Ковальова, 35. «Степові озера», Харків, в-тво «Пратор», 1982 р.

Бог заліз у душу жінці, Був і в серці кілька днів. А пізніше вже в печінці Примостився і сидів. Потім зник. Куди? Не знати.

Так вже склалося в житті. Як же зараз їй писати Вірш без бога в животі? **Анатолій КУРГАНСЬКИЙ,** м. Кіровоград.

ВЕСЕЛКА

«СУЧАСНИКА»

Цього разу засідання клубу «Сучасник» на кіровоградському виробничому об'єднанні «Друк-маш» виграло кольорамі веселки красноп'ятого слова. До учасників республіканської конференції бібліотечарів завітали члени Спілки письменників СРСР, поети Леся Клименко (м. Київ), Юрій Каміньський і критик Григорій Ключек (м. Кіровоград).

Григорій Дмитрович розповів про роботу місцевої письменницької організації в плані підготовки кіровоградських літераторів до гідної зустрічі XXVII з'їзду КПРС, а також поділявся своїми творчими задумами. Потім лунали вірші. Свої поезії, присвячені трудовим будням і природі рідного краю, прочитали Л. Клименко і Ю. Каміньський.

Письменники відповіли на запитання учасників вчора.

В. ВАСИЛЕНКО.

Валерій М'ЯТОВИЧ

Прилетіли лелеки

Давно це було... Я прокидаюсь, коли в хаті нікого з дорослих уже немає. Хутенько одягаюсь і вискакую на подвір'я. Хоч і прийшла весна, але ранки ще прохолодні. Я вмищуюсь на широкій призьбі, де відчутно припікає веселе березинове сонце.

Дід Андрій ніс собі майструє біля старої клуні. Баба Параска гримить на кухні посудом — готує сніданок.

— А йди-но сюди, козаче, — гукає дід Андрій, забачивши мене, — ходи скоріше, щось покажу.

Я біжу до діда, і він підхоплює мене на руки. — Дивись, он у небі лелеки. Не забули нас і цього разу, — усміхаючись, мовить він.

Лелеки — гордість моїх діда і баби. З усього села вони чомусь вибирають саме нашу клуню. І тому їх завжди чекали з петерпінням, як давніх друзів. Лелеками цікавився і сусід: чи скоро там прилетять? І коли вони прилітали, люди подлегшено зіхали.

Поки лелеки кружляють над старим гніздом, опускаючись все нижче й нижче, дід Андрій розповідає мені таку історію.

— Це ще коли тебе й на світі не було, ми з фанис-

тами воювали. Далеко, на чужій землі добивали вражу силу. І ось одного разу мене в траншеї приспало. Діло вночі було, ніхто не помітив — уперед пішли. Коли зупинились — мене не дорахувались. Подумавши, що загинув, і похорожку додому відправив. А мене в той час у шпиталь везли.

Одержавши страшну звістку, захворіла наша баба Параска. Злягла. Кілька днів не піднімалася із ліжка. А то якось, коли були відчинені хатні двері, вона побачила на порозі лелеку. Він приїшов «поцікавитись», чому займувало життя в господі. Влепившись, що в хаті є людина, птах поважно повернувся назад у двір. У баби Параски нараз хворобу неначе рукою зняло — старій тоді здалося, що я живий, що неодмінно повернуся додому. І ось так же заїду до хати, як той лелека.

Отож моя Параска дивом приборкала в хатині, світлицю прикрасила зеленим і квітами. Людей за-

певняла, що я не загинув і незабаром повернуся. І як же всі були здивовані і раді, коли я справді повернувся в рідне село...

— Параско! — гукає дід Андрій, — ти поглянь тільки, хто до нас прилетів!

Баба Параска, завжди весела і завжди закопота на господарстві, по-вільно прикладає дашком вузьку долоню до чола.

— Наші, йй-богу, наші прилетіли, — схвильовано промовляє вона і змахує крайнем фартуха зрадливим сльозу, — я їх відразу впізнала.

— Звичайно, наші, — бадьоро погоджується дід Андрій, — чужі тут не поселяться.

— Гришо, — звертається до мене баба Параска, — катая хутенько до тітки Василич і скажи їй, що лелеки прилетіли.

Я зриваюся з місця і кулю лети по прогонтаній стежці, аж вітер у вухах свистить. Тітка Василича — наша найближча сусідка, і її застаю на порозі хати. — Лелека! — оліе тіль-

ки слово вигукую я, бо від бігу дух перекопало.

— Лелека? — перепитую тітка Василича.

Я ствердно киваю головою.

— Прилетіли?

— Прилетіли! — вимовляю одним подихом.

— Ой, зараз прийду подивлюся на них, — говорить тітка, поспіхом поправляючи на голові хустку.

А я вже біжу далі вулицю і всім повідомляю радісну новину. Коли повертаюся додому, то на подвір'ї застаю, крім своїх старих і тітки Василич, цілий гурт хлопчаків. Вони позирдали голови і теж захоплено дивляться на наших крилатих «квартирантів».

— Гришо, — звертається до мене баба Параска, — ходімо снідати.

Треба йти в хату, хоч ніяк не можу відірвати очей від довгождючого сімейства. А коли знову повернувся на подвір'я, то побачив таку картину: один птах старанно укладає гні-

ки, бур'ян, що їх приносять інші. І так було впродовж кількох днів.

Потім лелеки довго сиділи на гнізді, а лелека-господар походжав навколо неї або ж приносив у довгому дзьобі поживу. Нарешті з'явилися маленькі пташенята. Із землі було видно лише їхні дзьобики, що весь час висовувались із гнізда. Скільки дітмих батьки-лелеки. Від зорі й до зорі тільки те і робили, що носили їсти своїй малечі.

Коли розпочалося літо, я вже менше сидів удома. Тож лелечата виростили якось непомітно. А тут сталося горе: спочатку померла баба Параска, через кілька днів ми поховали діда Андрія. Люди дивувались цьому, розповідали, що нібито і в лелек так буває: загине він чи вона, тоді той, хто залишився, невдовзі також гине.

Відгоді минуло понад двадцять років, але дід і баба часто снять мені таким, як запам'ятались: добрим, веселим, і над ними чомусь кружляють білі лелеки. Лелеки мого далекого дитинства.

Кіровоградський район.

ЕЛЬВІРА СААДІ, ОЛІМПІЙСЬКА ЧЕМПІОНКА:

«ПРАЦЮВАТИ НА ЛІДЕРА»

Як ми вже повідомляли, в Кіровограді закінчився Всесоюзний гімнастичний турнір на приз Ленінського комсомолу. В ньому взяли участь 170 юних спортсменів з 24 команд добровільних спортивних товариств і відомств. В ДЮСШ облспорткомітету, де тривали ці змагання, їх майстерність оцінювали чемпіони Олімпійських ігор, світу і Європи А. Андріанов, Г. Шамрай, М. Воронін, Е. Сааді, В. Клименко, О. Ткачов, В. Карденаліді, Б. Мануц, В. Маркелов. І коли вже підвели підсумки цих поєдинків, головний суддя змагань кіровоградців М. Я. Гасман відзначив:

— Такого у нас ще не було, щоб до Кіровограда приїждило скільки зірок з світовими іменами. І це вже говорить про те, яке значення Спорткомітет СРСР надає спортивній гімнастичній юній зміні чемпіонів. А нам, кіровоградцям, відрадно, що в час, коли мишає 100 років з дня проведення перших гімнастичних поєдинків у країні, кращих юних спортсменів приймає наше місто.

В ПЕВНЕНО наблизилась до переможного фінішу білоруська гімнастка Світлана Байтова, яка виступала за програмою майстрів спорту. Її кінцевий результат в багатоборстві — 75,75 бала. А серед тих, хто мріяв про славу в групі першорозрядниць, лідувала спартаківка з Жданова Світлана Іванова. Прославлені олімпійські чемпіони помітили кіровоградку Олесю Дудчик — вихованку тренерів Е. П. Нечая та Є. Є. Яцук. Ельвіра Сааді одразу визначила:

— Розумниця, слава дівчинка, вміє захопити любителів гімнастики. За-

взята. Вона не може це сподобатись.

Після обов'язкової програми одинадцятирічна Олесь була в трійці найсильніших. Її остаточний показник 74,8 бала (в Іванової 76,3). Як бачимо, розрив не такий уже великий. І якщо брати до уваги те, що на подібних змаганнях деякі теперішні чемпіони світу не потрапили навіть у десятку найсильніших, то нашій землячці (вона — сьома) можна надіятись на неблизьке сходження. І Ельвіра Сааді, яка інші працює в столичній динамічній школі олімпійського резерву (а Олесю також виступала за команду

«Дивом»), знаючи про досвід заслуженого тренера РРФСР Едуарда Нечая, підкреслила:

— Вона має піднятись високо. Тут відповідь на запитання: що залежить від тренера, а що від його вихованця? — є талант у гімнастки, є бачення у тренера, котрий зумів вчасно помітити її.

Олімпійської висоти їй, Олесі, не пророчили. Однак Сааді нагадала:

— Часом про себе не думаєш, коли йдеться про долю всієї команди. Я, наприклад, під час олімпійського турніру працювала на лідера. Лідер переміг — перемогла команда. А це дуже багато — віддати себе колективу.

Турнір в Кіровограді проводився з тією метою, щоб сповна побачити резерв. І Олесю Дудчик була серед тих, на кого надіються олімпійські чемпіони, — разом з алмаатинкою Лейлою Жаксановою, лєнінградкою Полюшою Кисельовою, які виконували оригінальні нові вправи.

Виступали юнаки. Киянин Руслан Малюков в групі майстрів спорту мав найкращий результат — 112,65 бала. А в кандидатів у майстри і першорозрядників найсильнішими були москвич Володимир Щепочкін (112,6) та лєнінградець Олександр Стеценко (112,9).

Спостерігаючи за цими гімнастами, заслужений майстер спорту Віктор Клименко зауважив:

— У них — далекий принцип. Тільки треба встигнути. Бо тепер для олімпійців лише один олімпійський цикл — на двох Олімпіадах вже не встигнеш побувати, як це пощастило мені і моїм друзям. Бо гімнастика стала молодшою. Тепер п'ятнадцятирічні беруть такі висоти, про які й не знали мої ровесники, завоювавши золоті медалі на світових першостях. Але дійти до вершин не так уже й легко — суперники у нас дуже сильні. Тож одного

тренування в день мало. Олімпійці тренуються 2—3 рази на добу.

Називали імена переможців. Найсильнішим і найстаршим гімнасткам не було ще й чотирнадцяти. А їм уже он яка похвала. І тоді мова зайшла про «зіркову» хворобу — щоб не зазнались, була, ці ще зовсім юні майстри.

Ельвіра Сааді сказала: — В гімнастці, як і в будь-якому виді спорту, не слід забувати про моральне виховання спортсменів. Треба ставити за приклад тих, хто дійшов світової вершини і залишився скромним, простим. Самим собою.

— Такими, як Шахлін, Латвініна, Яшні, Медвідь, — приєднався до розмови Віктор Клименко. — Я не проти нагород, дорогих призів. Але вони повинні бути лише тям, хто віддав всього себе спорту, країні, честь якої захищали на світових зрешах. Незаслужена похвала шкодить. Шкодить і надмірна винагорода.

Ельвіра Сааді: — Частіше це буває у футболістів і хокеїстів. Не встиг зайняти про себе, а йому вже квартиру, автомашину. І вже нічого не треба тому, хто в першу чергу думав саме про це багатство. І спорт уже не для нього. Такі явища у нас щодня. Та важливо, щоб їх зовсім не було.

Про це тривала розмова і під час зустрічі в обкомі комсомолу. Ельвіра Сааді, Віктор Клименко, Олександр Ткачов, відповідаючи на запитання комсомольських і фізкультурних активістів, говорили про високу відповідальність тренерів, комсоргів збірних команд, котрі покликані створити здорову атмосферу в колективі.

Ельвіра Сааді, оглядаючи гімнастичний зал ДЮСШ:

— Він хоч і не відповідає світовим стандартам, це — давній проект, але умови для тренувань є. І тренери з досвідом, люди віддані гімнастичній.

Це — про Е. П. Нечая, М. Я. Гасмана. Їх колеги, котрі були ініціаторами створення гімнастичної школи в Кіровограді.

М. ВІНЦЕВИЙ.
На знімку: Ельвіра СААДІ.

До п'єдесталу мужніх

ГПО на МАРШІ

Чому ми досі не можемо розв'язати проблеми впровадження в дію комплексу ГПО? Одні комсомольські і фізкультурні активісти вважають, що це не всюди існують зразкові спортивні бази, виправдовують свою бездіяльність відсутністю кваліфікованих інструкторів по спорту. Я ж вважаю: ми маємо в цій справі упушення передусім тому, що не займаємося посправжньому пропагандою фізкультури та спорту, нормативів і вимог комплексу ГПО. А там, де цьому приділяють належну увагу, є успіх.

Ось приклад. Щорозу в селі Лозуватому влаштовується легкоатлетичний крос на приз пам'яті нашого земляка Героя Радянського Союзу Архипа Маніти. В ньому беруть участь призовники всіх сіл району. Закінчується змагання в урочистій обстановці нагороджують переможців. І знову ветерани ставлять за приклад інших висококласних кросменів, які лідирували завдяки витривалості, волі до перемоги.

Так щоразу. Провести на високому організаційному рівні турнір в колективі — це вже один з методів у роботі по пропаганді комплексу ГПО.

А потім це — вечори спортивної слави, на яких вшановують кращих значківців ГПО, переможців спартакіадних змагань. І знову інструктор по спорту Микола Ішук разом з своїми помічниками — громадськими інструкторами і тренерами називають імена тих, хто приходить на стадіон без запрошення, вважаючи фізкультуру і спорт життєвою необхідністю.

Звідси й зростання в масовості і майстерності. Лозуватці успішно виступили на районних змаганнях з багатоборства ГПО, взяли участь в обласному турнірі.

Буваючи в колективах фізкультури, я ще і ще

раз переконаюсь, що залік з фізичної та військово-технічної підготовки за програмою комплексу ГПО юнаки та дівчата добре складають там, де він може комплексу уміло пропагуються безпосередньо у виробничих підприємствах. Ось, скажімо, колгосп «Родина», де інструктором по спорту працює Петро Кучеренко, подала, щоб бесіди, лекції на спортивні теми влаштували в будинку механізатора. Тут, на польовому стані, також обладнали прості спортивні майданчики. Першим помічником в роботі по залученню молодих механізаторів до складання нормативів ГПО став бригадир тракторної бригади В. М. Підлісний, який регулярно виходить на старти ГПО, захоплюється ігровими видами спорту.

Вільний час на польовому стані бригади постійно влаштовуються змагання. До них залучаються механізатори різного віку. Це дало можливість добре підготуватись до обласного турніру з багатоборства ГПО, що проводиться під девізом «Всією бригадою — на старт!». Отримувати приз сам бригадир В. М. Підлісний.

А щодо кваліфікації інструктора по спорту, то тут я теж підтримую своїх колег: він повинен бути непоганим спортсменом, організатором. Однак сам інструктор не зможе сповна влаштувати справу. Потрібна підтримка з боку керівників виробничих підрозділів, комсомольських активістів. От підтримав Петра Кучеренка В. М. Підлісний, і справи в колективі фізкультури колгоспу «Родина» одразу покращили. Так має бути всюди.

М. РУДЧЕНКО,
голова Ульяновської районної ради ДСР «Колос».

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ТЕАТР — ЮНИМ

Всесоюзний тиждень «Театр — дітям та юнацтву» вже вшосте крокує по Кіровоградщині. В дві тижні обласний український музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького показав юним глядачам вистави «Червоні дияволята» М. Гусева, «Вечір» О. Дударєва, «За двома зайцями» М. Старицького. Відбулися творчі зустрічі з акторами, режисерами, художниками театру імені Кропивницького, лекції, бесіди про театральне мистецтво і драматургічну спадщину класиків української літератури, глядачів-кі конференції, обговорення вистав. У приміщенні театру розмістилася виставка-конкурс дитячого малюнка «Світ очима дітей». Авторі — учні Кіровоградської художньої школи. Відверта розмова з акторами театру відбулася в обласному Будинку вчителя, де митці зустрілися з педагогами сільських шкіл області. Урочисте закриття свята — 29 листопада. На ньому буде оголошено підсумки конкурсу дитячого малюнка, вручено нагороди активним учасникам тижня.

В. ЛИТВИНЕНКО.

3 21 листопада по 1 грудня в Кіровограді —

ПЕРЕСУВНИЙ ЗООЦИРК.

Демонструються екзотичні тварини з усіх частин світу. Цікаву різноманітну програму показують учасники атракціонів «Куля сміливості» та «Коло сміливості».

Зооцирк розташований біля виробничого об'єднання «Друкмаш».

Години роботи — з 10.00 до 19.00.

Годування звірів о 17.00.

Ласкаво просимо до зооцирку!

Кіровоградське СПТУ № 6

ОГОЛОШУЄ

ДОДАТКОВИЙ ПРИЙОМ УЧНІВ

з числа осіб, звільнених у запас з лав Радянської Армії, які бажають набутися спеціальностей у групах зі скороченим (6 місяців) строком навчання:

ТОКАР, ЕЛЕКТРОМОНТЕР, ЕЛЕКТРОЗВАРНИК.

ПОЧАТОК ЗАНЯТЬ — 15 січня 1986 року і далі в міру комплектування груп.

Учні одержують стипендію 70 руб. на місяць. Їх забезпечують гуртожитком.

АДРЕСА: м. Кіровоград, вул. Денабристів, 26. Телефон — 2-50-20.

Дирекція.

Редакція газети «Молодий комунар» терміново уявляє роботу потрібна друкарка, яка володіє українською мовою.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України. Ви у управленом язике.

НАША АДРЕСА: 316050. МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. БК 01395. Обсяг 0,5 друц. арн. Індено 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів: робітничої молоді та онутріспільного життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-30; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83. Зам. № 630. Тираж 57 400.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу. Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.